

РЕШЕНИЕ

№ 822

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-3, в закрито заседание на
тринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Райна Стефанова

Членове: Милена Богданова
Анна Ненова

като разгледа докладваното от Анна Ненова Въззивно гражданско дело №
20221100503707 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 435 , ал. 2, т. 2 от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 14129/22.02.2022г. на СВ. Д. Д. по изпълнително дело
№ 20168510401668 на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ.

В жалбата СВ. Д. Д., длъжник в производството, е изложила, че е наложен запор
върху единствената ѝ банкова сметка, където постъпва сумата от трудовото ѝ
възнаграждение извън направените от работодателя „А.Р.“ ЕООД удържки
(несеквеструемата част). Жалбоподателката е принудена да получава сумата на гише в
офис на банката, където се начисляват такси. Така сумата, която получава, е по-малка от
минималната заплата.

Жалбоподателката иска да бъде вдигнат запорът върху банковата сметка, по която
получава несеквеструемата сума от трудовото си възнаграждение.

Взискателят „ЕОС М.“ ЕООД, частен правоприемник на първоначалния взискател
„Обединена българска банка“ АД, не е дал становище по жалбата.

Частният съдебен изпълнител в изложените мотиви оспорва жалбата като
недопустима (просрочена), а по същество - неоснователна, основно поради това, че средства

въз основа на запора, наложен върху банковата сметка в „Райфайзенбанк (България)“ АД, не са постъпвали за погасяване на задължението в изпълнителното производство, както и запор върху трудово възнаграждение по сметката е бил вдигнат; вдигането на запора изцяло би било незаконосъобразно и би нарушило правата на вискателя; същевременно частният съдебен изпълнител не отговоря за банковата политика при изпълнение на наложения запор

По постъпилата жалба

Изпълнителното производство срещу жалбоподателката е било образувано въз основа на молба от 20.05.2016г. на „Обединена българска банка“ АД по изпълнителен лист, издаден на 03.05.2016г. от Софийския районен съд, 82 състав, по ч.гр. дело № 21039/2016г. – заповедно производство.

Съобразно диспозитива на изпълнителния лист, жалбоподателката е била осъдена да заплати на банката сума от 8 882. 58 лева главница с договорни, законни лихви и неустойки и с разносните в заповедното производство.

В хода на делото са били извършени множество изпълнителни действия.

Освен другото, е бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на СВ. Д. Д. в „А.Р.“ ЕООД, за което до дружеството е било изпратено запорно съобщение от 01.11.2019г. Изрично в съобщението е било посочено, че удръжките се правят ежемесечно при спазване на правилата на чл. 446 от ГПК, като основание за запора са разпоредбите на чл. 450, ал. 3, чл. 507, чл. 508, вр. чл. 446 от ГПК (така запорно съобщение изх. № 57761/01.11.2019г.). Вземането, въз основа на получено на 11.11.2019г. запорно съобщение, е било признато от търговското дружество, съгласно молба от 26.03.2021г. по изпълнителното дело.

Междувременно запор е бил наложен и по банковите сметки на длъжника в „Райфайзенбанк (България)“ АД, съгласно запорно съобщение изх. № 71570/20.05.2016г. Също в съобщението до банката е било посочено, че запорът не се счита наложен за получаваните от длъжника несеквестируеми суми – трудово възнаграждение и/или пенсия под размера на минималната работна заплата за страната, обезщетения от НОИ, обезщетения и помощи от ДСИ. С писмо вх. № 29109/29.06.2016г. банката е признала вземането, върху което е бил наложен запорът (чл. 508 от ГПК).

Поне от месец февруари 2021г. от „А.Р.“ ЕООД са били правени удръжки от възнаграждението на длъжника СВ. Д. Д.. Останалата част от сумата (несеквестируемата) е била превеждана по сметка на длъжника в „Райфайзенбанк (България)“ АД.

В хода на изпълнителното производство като вискател е било конституирано дружеството „ЕОС М.“ ЕООД, частен правоприемник на „Обединена българска банка“ АД.

При така установените обстоятелства жалбата по делото следва да се приеме допустима – като подадена срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 435, ал. 2, т. 2 от ГПК,

в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК.

По същество, и при съобразяване на данните в изпълнителното дело и представените от страните доказателства по чл. 437, ал. 3 от ГПК, както и при възприетото от фактическа страна по-горе, съдът намира жалбата неоснователна.

Жалбоподателят, като длъжник, обжалва насочване на изпълнението по изпълнително дело № 20168510401668 на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ върху имущество, което смята несеквестируемо – изпълнението върху трудовото си възнаграждение, постъпващо по банкова сметка, извън удръжките на работодателя, в нарушение на изискванията на чл. 446 от ГПК.

Оплакването е неоснователно.

Съгласно разрешението по т. 1 от Тълкувателно решение 2/2013 от 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, във връзка с чл. 446 от ГПК, не е допустимо налагането на запор върху изцяло несеквестируемо или друго вземане на длъжника от трето задължено лице, върху което не се допуска принудително изпълнение. Налагането на запор върху частично несеквестируемо вземане е допустимо изпълнително действие, тъй като той обхваща само секвестируемата част. Нарушава несеквестируемостта наложен запор върху изцяло несеквестируемо или друго вземане, върху което не се допуска принудително изпълнение.

В случая в изпълнителното производство по изпълнително дело № 20168510401668 на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ, изискванията на чл. 446 от ГПК са били спазени. Наличността по банковата сметка на длъжника в „Райфайзенбанк (България)“ АД може да има различен произход и не се касае за наложен запор върху изцяло несеквестируемо вземане, за да нарушава запорът несеквестируемостта. В този случай запорът обхваща само секвестируемата част от вземането. Поради това още при налагане на запора в „Райфайзенбанк (България)“ АД от самия частен съдебен изпълнител е било посочено, че запорът не се счита наложен за получаваните от длъжника несеквестируеми суми, включително трудово възнаграждение. В съобщението по налагането на запора върху трудовото възнаграждение частният съдебен изпълнител също изрично е посочил като приложима ограничителната разпоредба на чл. 446 от ГПК относно размера на трудовото възнаграждение, което не може да бъде удържано.

Неудобствата при длъжника при фактическото получаване на суми от банковата сметка (че е на гише и при банкови такси, съгласно приложимите правила при търговската банка) стоят извън производството по принудително изпълнение и не могат да бъдат съобразявани по делото.

Или няма допуснати процесуални нарушения при налагането на запора върху банковата сметка на жалбоподателката – длъжник по изпълнително дело № 20168510401668 на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ. Подадената по делото жалба следва да бъде оставена

без уважение.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ без уважение жалба вх. № 14129/22.02.2022г. на СВ. Д. Д., с ЕГН ***** , по изпълнително дело № 20168510401668 на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ по чл. 435 , ал. 2, т. 2 от ГПК.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____